

**Вінницький національний медичний університет
імені М.І. Пирогова
Міністерство охорони здоров'я України**



**ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВИЩОЇ
МЕДИЧНОЇ ШКОЛИ У РОЗРОБЦІ ТА
РЕАЛІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ
СТРАТЕГІЇ ПОБУДОВИ НОВОЇ
СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В
УКРАЇНІ НА ПЕРІОД 2015-2025 р.р.**

Тези доповідей
навчально-методичної конференції
25 березня 2015 року

Вінниця – 2015

УДК: 378(61):614.2(477)

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ШКОЛИ У РОЗРОБЦІ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ СТРАТЕГІЇ ПОБУДОВИ НОВОЇ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ НА ПЕРІОД 2015-2025 р.р.

Тези доповідей
навчально-методичної конференції
м. Вінниця, 25 березня 2015 року

Редакційна колегія: В. М. Мороз (головний редактор)
Ю.Й. Гумінський (відповідальний редактор)
Л. В. Фоміна

Відповідальний за випуск: А.М. Гулевич

Вища медична освіта повинна забезпечити високоякісну підготовку студентів і є важливою складовою реформування галузі охорони здоров'я та реалізації соціальних пріоритетів держави, оскільки від рівня підготовки майбутніх лікарів залежить якість надання медичної допомоги населенню країни. Сучасний розвиток медичної науки і практики зумовлюють необхідність вносити корективи в підготовку та підвищення кваліфікації медичних працівників із наближенням їх освіти до міжнародних стандартів. Саме тому, якість освіти у вищих навчальних закладах необхідно покращити шляхом ефективної організації та інформатизації навчального процесу, впровадженням передових наукових розробок у практику викладання, забезпеченням високого професіоналізму викладачів, створенням сучасної навчально-методичної бази в усіх освітніх галузях, зокрема і медичній.

Збірник розрахований на всіх працівників медичної галузі.

ліцензійного іспиту “Крок-2. Фармація”	108
А.В.Крижановська, Є.Ф.Макац	
Аналіз результатів навчання студентів коледжного потоку з мікробіології та шляхи його вдосконалення	109
Крижановська А.В., Іванова С.А., Вовк І.М.	
Особливості проведення лекцій та практичних занять з мікробіології англомовним слухачам	110
Кулик Л.Г.	
Застосування нових методів викладання фтизіатрії в умовах реорганізації фтизіатричної служби в Україні	111
Кулешова С.М., Слепова Т.О., Ткаченко О.В.	
Передача в приватні руки ПМСД – це реформування охорони здоров'я чи подальше поглиблення кризи в галузі?	112
Кушта А.О., Поліщук С.С., Шувалов С.М.	
Тематика знеболення, як складова частина викладання предмету хірургічної стоматології та щелепно-лицевої хірургії	114
Ладутько С.В., Качула С.О.	
Значення викладання біохімії у формуванні фахового менталітету у студентів вищих медичних закладів	115
Лациба В.П., Іванова Н.В.	
Сучасне бачення історії України	116
Леонова Н.В., Руцька І.А., Марчук І.А.	
Самостійна робота – як формування пізнавальної діяльності студентів-медиків ...	118
Лисенко Д.А.	
Проблеми адаптації навчання студентів медичних ВУЗів до вимог нової системи медицини	119
Лисенко О.М.	
Професійні жаргонізми в медичному дискурсі	120
Лисунець О.В.	
Перспективи вищої медичної школи у розробці та реалізації Національної стратегії розбудови системи охорони здоров'я в Україні	121
Личик Г.З., Тубулкан К.М.	
Використання ситуаційних задач під час викладання біологічної хімії в ВНМУ імені Пирогова М.І.	122
Лісовий М.І.	
Мотивація навчальної діяльності студентів-медиків на заняттях з формування культури професійного мовлення	123
Логутіна Н.В.Наливайко О.Б.	
Шляхи удосконалення викладання латинської мови у майбутніх фахівців сфери охорони здоров'я	125
Лук'янович І.Л.	
Оптимізації навчального процесу на клінічній кафедрі через алгоритмізацію побудови діагнозу у відповідності до виявлених ознак захворювання	127
Мазур О.І., Полонець О.В.	
Особливості викладання органічної хімії для англомовних студентів фармацевтичного факультету	128
Марлова А.С., Яценко А.Л.	
Роль іноземної мови у професійній підготовці студентів вищих медичних навчальних закладів	129
Марчук І.А.	
Економічні проблеми та перспективи в системі медичної освіти	130
Марчук О.В., Георгієв В.В., Мазур С.І.	
Актуальні проблеми створення сучасних підручників з медицини	132
	250

призводить до ураження органел та руйнування клітин. Визначення біохімічних показників (метаболітів або активності ферментів) допомагає лікарю поставити правильний діагноз, провести контроль обраної терапії та зробити прогноз перебігу хвороби. Глибокі знання біологічної хімії необхідні лікарю, бо забезпечують розуміння патогенезу захворювань на молекулярному рівні.

Лациба В.П., Іванова Н.В.
Сучасне бачення історії України

Ознайомлення з українським історичним наративом засвідчує наявність цілого комплексу контраверсійних теоретично-методологічних проблем як внутрішнього, так і зовнішнього характеру. Інтелектуально-гносеологічна незавершеність і перманентні геополітичні виклики, на жаль, не дають змоги досягти досконалого опису цивілізаційної мети ні у коротко – ні у середньостроковій перспективі.

Національний наратив розглядав українську історію як становлення українського народу у контексті історично-лінійного процесу. Головними концептами у даному підході були т. зв. “державотворчі хвилі”, пов’язані, насамперед, з національно-визвольною боротьбою – козаччина, гетьманщина, УНР, ЗУНР, новітня незалежність. Спільним для них було досягнення емансипації українців і звільнення від великодержавного шовінізму як російського так і польського.

Проте національна парадигма української історіографії, здобувши гору в історіографічному змаганні в межах російського і польського наративів, водночас виявила деякі суттєві вади націоналізації української історії. Поза контекстом залишились не лише важливі аспекти територіальної чи культурної історії, а й чимало самих етнічних українців. Особливо з числа тих, хто не вписувався до національного проекту (т. зв. малоросійські, галицькі та закарпатські москвофіли, полонофіли та ін.).

Сучасні дослідження інтелектуальних та культурних течій в українському історичному наративі засвідчують незрілість і недосконалість національно-ментальної ідентифікації, приписуванні соціальним групам національних ідентичностей, яких тоді ще не існувало або не були впровадженні у національну свідомість українців.

Своєрідною альтернативою національному історичному наративу є спроби написати багатоетнічну та мультикультурну історію України. Для них характерне намагання знайти місце особам і подіям, яких у традиційному наративі не було, хоча вони вельми важливі для розуміння минулого й теперішнього України. Уводячи до багатоетнічної історії України персоналії з проросійською орієнтацією, провідних представників польського, єврейського, кримськотатарського культурних відроджень її прибічники прагнуть скласти істотно багатшу мозаїку української історії та замінити ідеологічно-культурну конфронтацію різних етнічних наративів їх більш толерантним співіснуванням. Однак створення багатоетнічної історії не

означає вихід за межі національної парадигми історичного нарративу. Це можна сприймати як своєрідну диверсифікацію методології.

Події і процеси, які відбуваються в Україні протягом останніх років, засвідчують уразливість як багатоетнічного так і етнонаціонального підходів у історичному нарративі оскільки змушують мислити в телеологічних категоріях і маргіналізувати неетнічні групи та інституції.

Особливо гостро питання про нову історію України постало у контексті Революції Гідності (2013-2014 рр.), яка сформулювала не лише нову суспільну стратегію, але й нові цивілізаційно-культурні критерії історичного нарративу. Насамперед, це усвідомлення й утвердження України як частини Європи, а не роздільної лінії чи буферної зони між Європою і Євразією. Можна пригадати пророчі слова Івана Франка: “Ми, українці, живий вогник у сім’ї європейських народів і діяльні співробітники європейської цивілізаційної праці”. Це стало засадничою основою формулювання цивілізаційного пріоритету в інавгураційній промові Петра Порошенка 7 червня 2014 року: “Повернення України до свого природного європейського стану було омріяне багатьма поколіннями”.

Відтак вибір нової геополітичної стратегії України вимагає нових методологічних підходів формування історичного нарративу.

Переживши катарсис у ході Революції Гідності, Україна перетворилась у лабораторію транснаціональної історії всієї Європи. Вона розбудила Європу, вивела західне суспільство зі стану летаргії й паралічу, довела здатність зупинити агресію ядерної Росії.

Створення нової історії України можливе на основі консолідованої і концентрованої ідентифікації не лише як самоототожнення і вільного вибору власних характеристик, але й здатності жорстко і безкомпромісно захищатися. Сучасна ідентифікаційна матриця, що включає такі характеристики і критерії як генеологію, хронотопію, сакралізацію, сенсуалізацію, проспектуалізацію та сек’юритизацію, дасть змогу долучити українську історію до європейського і світового історичного нарративу.

Зрозуміло, що сучасний український історичний нарратив все ще далекий від ідеалу української історії як історії частини Європи. Історію України слід переосмислювати, щоб подолати ідеологічні та культурні обмеження імперської та постімперської епохи.

Виходячи з постулату, що Україна – це Європа, потрібно розуміти, що її минуле відбувалося посеред багатоманітних світів, між цивілізаційно-культурними та імперськими кордонами впродовж тисячоліть. Сучасні методи мікро – та макроісторичних досліджень неодмінно зроблять історію України більш повнішою, об’єктивнішою і зрозумілішою, розширивши її життєвим досвідом людей різних національностей, культур, релігій. Головне, щоб українці, говорячи словами Михайла Драгоманова, - твердо стояли ногами й серцем в Україні, а голови держали в Європі.